

ABY SA OSLOBODIL,
POTREBUJE POSLAŤ
DO PEKLA EŠTE...

666
DUŠI

ALEBO JEDINÚ, KTORÁ HO
MÔŽE OKAMŽITE SPASIŤ

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

666

DUŠI

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2021, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, uchovávať v rešeršných systémoch alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-570-2493-4

POĎAKOVANIE

Ďakujem Patrícii Jurčovej. Tie prebdené noci stáli za to a ja som rada, že si bola súčasťou zrodu tohto príbehu.

Poďakovanie patrí aj Katke Sakovej, ktorá je mojimi očami a vidí aj to, čo ja nie.

Vďaka za rady a všetko ostatné. Nie vždy to bolo ľahké, ale ak sa chce, dá sa všetko.

Hriech

V jazykoch, v ktorých bola napísaná Biblia,
slovo **hriech** znamená
minút cieľ.

Prolog

„Chcem, aby si zhrešila, aby tvoja duša podľahla hriechu a ja som si ju mohol vziať,“ šepne mi do pier a horúci dych mi narazí do pokožky.

Zachvejem sa. Jeho blízkosť si ma podmaňuje, pokúša ma. Cítim, ako ma zrádza telo a ja mu podlieham. Zrazu mi hriech pripadá lákavý. Hriešne krásny. Jemný hlások našepkávajúci, aby som zhrešila, zosilnie a ja ho počujem kričať v celej sile.

Podďaj sa! Urob to! Čo môžeš stratiť? Ved' zísť z cesty je také krásne...

1. kapitola

Pristúpim k mužovi ležiacemu na zemi a prezriem si ho. Smrť si poňho prišla priskoro, no nie preto, lebo by chcela. Nedal jej na výber. Ani on, ani jeho žena, ktorá ležala vedľa neho s vyvrátenými očami a penou stekajúcou po líci. Vedľa jej ruky sa nachádzala ihla s dávkou.

Drogy sú svinstvo a často sa to končí práve takto. Pred rokmi, pamätám si, akoby to bolo len včera, prišli za mnou. Obaja. Boli spolu dlhých desať rokov a nedarilo sa im uplatniť. Chceli dosiahnuť to, čo mnohí ľudia. Peniaze, lesk a slávu. Publicitu a takmer neobmedzenú moc.

Ona si želala spievať a on chcel byť uznávaný hudobník. Ani jeden z nich nemal talent, no nevideli to. Nechceli to vidieť. Boli jednými z tých, ktorí sú ochotní ísť aj cez mŕtvolu, aby dosiahli svoj cieľ.

Nespomínam si, ako sa v minulosti dostali ku mne, no pamätám sa na všetkých, ktorí ma vyhľadali a boli ochotní zapredať mi aj dušu len preto, aby som im splnil sen.

A ja som privolil. Napokon, presne pre toto som na svete – aby som pre diabla získaval duše a vyslúžil si tým slobodu. Kedysi som bol ako oni. Túžil som po sláve a moci, a tak som sa zveril neznámemu mužovi. Povedal, že má moc splniť mi želanie, že dostanem, po čom prahnem, no na revanš žiadal moju dušu. Pre slepú pýchu a vlastnú posadnutosť som súhlasil.

Spočiatku všetko vychádzalo tak, ako malo. Bol som slávnym a ženy sa mi doslova hádzali k nohám, až kým neprišla krutá rana a ja som pre svoju naivitu a honbu za falošným cieľom stratil všetko. Dokonca aj vlastný život.

A tam sa to všetko začalo.

Tam sa začala moja služba.

Diabol ma na smrteľnej posteli znova oslovil. Pripomenul mi sľub, ktorý som mu dal pred rokmi, a chcel vedieť, či odídem s ním a budem mu slúžiť, alebo umriem a moja čierna duša tak či onak skončí v pekle.

Súhlasil som, že mu budem slúžiť. Podoba smrti a pekla ma nelákala. Diabol povedal, že odteraz mu patrí, a tak sa aj stalo. Nasledujúce ráno som sa prebudil úplne zdravý. Bol to šok nielen pre mňa, ale aj pre moje okolie. Lenže zrazu som už nebol ako predtým. Nebol som sám sebou. Pokožku mi páliło slnko, oči mi ničilo svetlo a svätená voda bola pre mňa ako kyselina.

Ušiel som a schovával sa. Bol som vydesený, no iný. Moje zmysly boli jasnejšie, chute vycibrenejšie, silou sa mi nemohol rovnať nik. Celé týždne som sa skrýval v starých opustených kanáloch. Londýn a všetko panstvo žilo nado mnou, a môj predošlý život sa úplne stratil.

Mal som strach a bol som slabý. Táto slabosť ma zabíjala. Keď som už veril, že umriem, našiel ma. Opäť ma vyhľadal a povolal. Patrilo som mu. Cítil som to, hoci som tým pocitom ani sám nerozumel. Vedel som, že sa mu nedokážem vzoprieť. Mal ma v moci. Úplne.

Pozrel sa po mieste v útrobach kanála, kde som sa sýtil energiou potkanov, a povedal mi, čo musím urobiť.

„Na svete je zlo a ty mi ho privedieš,“ nariadil a elegantný klobúk na jeho hlave sa zaleskol pod pásom svetla, ktoré naň dopadlo.

„Ako?“ spýtal som sa ho.

Zastal a vyrezávanou paličkou, ktorú držal v ruke, štuchol do pelechu, ktorý sa mi stal posteľou. Ohrnul aristokratický štíhly nos a zadíval sa na mňa. Diabol nie je starý. Je mladý, večne mladý. Rovnako ako ja.

„Povolal som ťa do svojich radov, aby si sa stal lovcem temných duší. Budeš mi slúžiť, kým mi ich do pekla nepošleš tritisíc.“

„Tritisíc?“ zopakoval som udivene, no v tom čase mi to nepripadalo ako obrovské číslo. „Ako to mám urobiť?“ Vtedy som si myslel, že to hravo zvládnem. Ved' po svete behá veľa zlých ľudí. Nájsť preňho tritisíc hriešnikov nemôže byť ťažké.

„Každý, kto ťa osloví a v zúfalstve vysloví, že sa upíše aj diablove, len aby si mu pomohol, mi bude patriť. Len si spomeň, ako to bolo pri tebe.“

Pochopil som. Vedel som, čo odo mňa chce. „A čo potom, pane? Čo sa stane, keď vám tie duše dodám?“

„Potom?“ spýtal sa zamyslene.

„Čo sa udeje so mnou potom?“

Prižmúril oči do tenkej linky a jeho tvár zdrsnela. Prstami si uhladil špičky dohora vytočených fúzikov a prehovoril: „Splním ti posledné želanie. Čo by si si želal?“

„Slobodu, pane. Slobodu a novú šancu na život.“

Diabol mykol hlavou, zvažoval moju ponuku. Ani na okamih som nezapochyboval, že by toho nebol schopný. Jeho moc a veľkoleposť som cítil až v kostiach. Vedel som, že dokáže skutočné kúzla, a teda som nežiadal nič, čo by mi nemohol naozaj splniť. „V poriadku. Ak mi dodáš tritisíc duší, budeš znova žiť.“

Cítil som, že toto je moja šanca. S jeho pomocou by som mohol začať odznova. Len mu dodám, čo chce. Akurát som stále nerozumel niektorým veciam. „Ako to mám urobiť, keď ma spáli slnko? Ako sa dostanem na povrch, keď pri dennom svetle som takmer slepý?“

„Neboj sa, lovec. Keď ráno opustíš túto stoku, budeš ako jeden z nich. No pozor! Ak pocítiš, že zase podliehaš svetlu a slnko ťa páli, utiahni sa. Nezbavujem ťa tvojej démonickej

podstaty, len ti dávam vyššiu moc na vykonávanie mojich vecí.“

„Prečo to musí byť takto, pane?“

Muž sa na mňa významne pozrel a povedal: „Aby si nezapadol na to, komu patíš. Aby si neuvažoval o úteku, pretože umrieš.“

„Neutečiem, pane. Len stále nerozumiem, ako vám tie duše dopravím.“

„Neboj sa. V správnom okamihu pochopíš všetko aj sám.“

„Dobre, pane. Pustite ma do sveta Ľudí a dostanete tie duše. Ako sme sa dohodli.“

Diabol prikývol. „Dal som ti svoje slovo, Adrien. A diabol svoje slovo vždy dodrží. Maj však na pamäti, že je tu aj Boh a jeho archanjeli. Do pekla smú len hriešnici, ktorí ťa požiadajú o pomoc.“

„A čo tí čistí? Čo ak ma poprosí o pomoc osoba s čistou dušou?“

„To, či jej pomôžeš, je len na tebe. Za pomoc nevinným ťa nemôžem súdiť, no Boh ti čistú dušu nedá. Nie, kým ten človek sám a dobrovoľne nezhréši. Nad čistou dušou nemáš žiadnu moc, Adrien. Pamätaj na to.“

Prikývol som a diabol sa v kroku rozplynul.

Veril som, že tú úlohu splním rýchlo, veď ľudia vždy potrebovali pomoc, stále niečo chceli. A nikto predsa nebol bez hriechu. Nikto!

Mýlil som sa.

Netušil som, že to bude tá najťažšia úloha, akú mi mohol dať. A tak blúdím po svete už viac ako sedemsto rokov a údel, ktorý sa mi videl ako ľahko splniteľný, sa stal mojím nekonečným trestom.

Žena na zemi sa pohne. Nie naozaj. Sledujem, ako jej duša opustí telo a hneď za ňou vyjde aj tá mužova. Zmätene sa pozerú jeden na druhého a potom na mňa. Pochopili. Chcú

niečo povedať, no nedám im priestor.

„Taká bola dohoda. Splním vám sny, ale vezmem si vaše duše.“

„Lenže takto to nemalo byť,“ prehovorí žena a jej aura zbledne. Vytráca sa ako jej muž.

„Sami ste si zvolili smer. Ja som vás nevedol. To, že končíte takto, je vaša voľba. Vaše duše sčerneli, a tak mi patria.“ Ukážem rukou doprava a vo vzduchu sa utvorí čierna hmľa.

Kruh pripomínajúci oko hurikánu sa zväčší tak, aby ním mohli prejsť, a oni sa objímu. Je však neskoro. Žili hriešne a temnota ich vezme, kam patria.

Z víru temnej hmly vo farbe smoly sa vysunú čierne pahýle vlniace sa ako dva hady. Obmotajú ich a vtiahnu do prechodu rýchlosťou svetla. Čierny kruh sa po ich prechode zmenší, až celkom zmizne.

„Fajn, to by sme mali.“ Vytiahnem diár, malý ošúchaný zápisník, a zapíšem si ďalšie dve mená do nekonečného zoznamu.

689 – *Deana Moore*

688 – *Sean Moore*

Zavriem zápisník a začujem detský plač. Niekde v dome. Opustím spálňu, kde nechám ležať na zemi dve mŕtve telá, a prejdem do izby, z ktorej ide nárek. V malej bielej miestnosti objavím dieťa. Maličké. Sedí v postieľke a po lícach mu stekajú veľké slzy, akoby to nevinné stvorenie tušilo, čo sa odohralo vo vedľajšej izbe. Pristúpim k postieľke a dieťaťko sa utíši.

Jeho aura je jasná. Doslova žiari, takmer ma oslepuje. *Neuveriteľné*. Je úplne čisté. Nevinné, bez dedičného hriechu. *To ani nie je možné*.

Deti sa rodia s dedičným hriechom, lenže toto je panensky

čisté. Je to prekvapujúce a zároveň fascinujúce. Ako je možné, že tí dvaja mohli splodiť také nevinné stvorenie?

Dieťa ku mne natiahne rúčku. Už neplače. Všimnem si nádherné veľké oči. Ich zeleň je priam dokonalá. Má malý, dohora vyhnutý noštek, pery takej červenej farby, až je to omamné a vlasy biele ako sneh. Prisahám, že vyzerá ako anjel. Dotknem sa jeho rúčky a pocítim teplo. Žiarivá aura, ktorá z dieťaťa sála, ma doslova obopne. Cítim, ako ma naplní pocitom šťastia a tepla. Vnímam, ako ma to stvorenie dobíja stratenou energiou, ktorú mi vzali tie sčernené duše.

S úžasom nasávam silu, ktorá z neho prýšti, a sýtím sa aj bez toho, aby som sa napojil. Táto duša by bola pre diabla veľkou trofejou, navyše, skrátila by mi trest najmenej o sto čísel.

„Na to nemáš právo,“ povie zrazu niekto ďalší a ja sa strhnem. Prikročí ku mne archanjel Gabriel a pozrie sa do postieľky. Blondiak s briadkou sa na dieťa usmeje a prekríži si ruky na hrudi.

Pustím dieťa, čím stratím teplo, ktorým ma dobíjalo a postavím sa. Viem, že má pravdu. Na to decko nemám právo. Zatiaľ. „Dlho sme sa nevideli, Gabriel.“

Pousmeje sa. „Pozerám, že do pekla poputovali ďalší hriešnici.“

„Ver, že ma to nezarmucuje tak ako teba.“

Prikývne. „Máš pravdu. Zarmucuje ma vedomie, že na svete je stále tak veľa zla. Občas mám pocit, že sa to nikdy neskončí. Lenže bez zla by si nemal robotu.“

Ignorujem jeho uštipačné slová a zmením tému. „Čo bude s dieťaťom?“ spýtam sa a neujde mi, ako bábätko chytí svoj cumel' a strčí si ho do úst.

„Neboj sa. Už som volal kompetentným. Príde si poň sociálka.“

„Takže poputuje do detského domova?“

„Vyzerá to tak. To nešťastné dieťa nemá už žiadnu rodinu. No vidíš to?“

Zamračím sa a pozriem sa naň. „Čo?“

„Vidíš tú auru?“

Pochopil som. „Narodilo sa bez dedičného hriechu. Ako je to možné?“

Gabriel sa pousmeje. „Nie si jediný, kto plní želania. Oslo-
vili jedného z našich. Náhodne. Snívali o dieťati a hoci ich
duše padali do temnosti, verili sme, že to dieťaťko im po-
môže. Žiaľ, ani toto nevinné stvorenie ich nedokázalo zachrá-
niť.“

„Možno raz zachráni niekoho iného.“

Gabriel prikývne. „Ak nezíde z cesty.“

Pousmejem sa. „Potom tu budem ja. S dušou tohto zá-
zraku by som sa k cieľu dostal oveľa rýchlejšie.“

„S dušou takého čistého stvorenia by si vymazal celý svoj
trest, Adrien.“

Pozriem sa na blondiaka vedľa seba či to myslí vážne a on
zdvihne obočie.

„Kým je bez hriechu, nemáš nad ňou moc.“

Prikývnem. „Áno, viem. Kým je bez hriechu, nemôže mi
patriť. Lenže hriech má aj lákavú stránku,“ dodám a premies-
tim sa preč.

Často premýšľam nad tým, aký by bol môj život, keby som
nebol kedysi dávno taký márnivý. Iste, teraz by som nežil, no
možno by som mal ženu a deti. Lenže ja som si vybral slávu
a chamtivosť. Mal som všetko, ale vždy som bažil po niečom
ďalšom. Bol som nenásytný a sebecký, a aj preto som skončil
tak, ako som skončil.

Keď sa však na to pozriem z druhej stránky, vlastne sa

nemôžem sťažovať. Na mojej práci nie je nič strašné. Aspoň sa o tom celé stáročia presviedčam. No musím podotknúť, že vďaka diablovej mám večný život.

Pohybom zažnem svetlo a vyzlečiem si dlhý čierny plášť. Prehodím ho cez operadlo vyrezávaného kresla a oboma rukami si pošúcham tvár. Cítim sa unavene, no na spánok nemám pomyslenie. Som nočný tvor, čo je pre démona typické.

Zapnem rádio na vstavanej policovej stene a po veľkej izbe s posteľou uprostred sa rozleje klavírna hudba. Milujem klasiku a krásne ženy. Presne v tomto poradí. Z hifi zostavy vychádza balada od Mozarta a ja zahrám prstami vo vzduchu.

Vyžujem si topánky a bosými nohami prejdem po studenej podlahe. Z chladničky vedľa postele, ktorá je drevom šikovne zamaskovaná do podoby nočného stolíka, vyberiem pivo a otvorím plechovku. Napijem sa a prejdem do rohu miestnosti, kde na maliarskom stojane stojí ešte panenské plátno čakajúce na prvé ťahy štetcom.

Maľujem často. Zväčša krajiny. Milujem jesenné scenérie, ale aj jarné zobrazenie nového zrodu. Aj dnes si sadnem na otočnú stoličku bez operadla a chytím do ruky paletu. Zažila aj lepšie časy, no neriešim to. Vytlačím na ňu farby, ktoré budem potrebovať, a pustím sa do práce.

So svojimi nadľudskými schopnosťami dokážem maľovať naozaj rýchlo. Lenže dnes nie. Dnes chcem maľovať pomaly a prvé, čo mi príde na um. Počiatočné ťahy sú opatrné a premyslené. Zvyšné idú inštinktívne a samy. Lietam štetcom po plátno, miešam farby a vytváram portrét, ktorý vo mne vytvorilo podvedomie. Keď skončím, hľadia na mňa veľké zelené oči čistého dieťaťa, ktoré ich na mňa úpenlivo upiera.

Netuším, prečo som maľoval práve toto, no uvedomujem si, že je to po dlhých sedemsto rokoch prvá maľba človeka. S maľbami ľudí som skončil v deň, keď som ako človek navždy umrel.

Pocítim, že nie som sám.

„Zase tie tvoje čmáraniny?“ ozve sa jej hlas.

Otočím sa k žene s havraními vlasmi a pehou pri perách a položím paletu. Pristúpi ku mne a prezrie si obraz.

Zamračí sa. „Odkedy maľuješ deti?“

Vstanem, zdvihnem zo zeme plátno a prehodím ho cez obraz. „Čo ťa sem privádza, Deryona?“

„Nevieš?“ spýta sa.

„Dnes nemám náladu,“ poviem priamo a odpijem si piva.

„Tak si ju sprav. Kvôli tebe som sa vykašľala na naozaj sexi černocho.“

Pousmejem sa a sadnem si na okraj postele. „Asi nebol až taký extra, keď si tu.“

Pousmeje sa. „Nebudem ti klamať. Dnes mám chuť na teba.“

Opäť sa napijem a zavrtím hlavu. „Priveľmi si si zvykla využívať ma.“

Vytiahne mi pivo z ruky, dopije ho a prázdnu plechovku hodí kamsi za seba. Keď dopadne na zem, na okamih naruší ďalšiu klavírnú baladu. Potom do mňa strčí a ja sa zveziem na posteľ. „Lebo môžem,“ šepne roztúžene a jediným šikovným ťahom zo seba zhodí čierne elegantné šaty. Padnú jej cez plecia a okolo nôh vytvoria temnú obruč.

Pozriem sa na jej dokonalé nahé telo a ona nečaká. Sadne si na mňa obkročmo a zavlní bokmi.

„Nasýť sa, Adrien. Viem, že to chceš. Aj ty sa potrebuješ poriadne najesť.“

V inom prípade by som ani nezaváhal, no teraz je to iné. Necítim potrebu sýtiť sa. To dieťa ma dobilo a stále to vo mne je. Deryone to však nepoviem. Namiesto toho sa vyšvihnem do sedu a rukami jej zovriem pevné prsia. Zastoná a zakloní hlavu.

„Áno. Nenechaj ma čakať. Potrebujem, aby si ma naplnil.“

Chcem cítiť bolesť, ale aj rozkoš. Musíš ma uspokojiť. Iba ty vieš, ako drsne to milujem.“

V tej chvíli ju pretočím pod seba a rozopnem si nohavice. Nečakám na nič, vniknem do nej na doraz a už neprestávam. Beriem si ju tvrdo a rýchlo. Počujem jej pohanské výkriky, stony a neukojiteľnú chuť po sexe. Cítim to rovnako. Chcem všetko rovnako. Udieram do nej z celej sily a vychutnávam si nával extázy, ktorý ma pohlcuje. Jej to však nestačí.

Už nie sme len dvaja.

Privolala sem jednu zo svojich družiek. Zozadu ma objímu jemné ruky. Deryona vie, čo ma poteší. A pohľad na dve navzájom sa obšťastňujúce ženy je to najlepšie, čo mi mohla dopriať. Spomalím a sledujem, ako ma ruky odzadu hladkajú po hrudi, až zídu dole a pohladia Deryonino lono. Milujem ten pohľad.

Žena spoza mňa vykročí a zide na posteľ z boku. Deryona sa na ňu usmeje a blondínka sa skloní, aby ju mohla bozkávať. Vzrušenie mnou doslova lomcuje. Preťahujem Deryonu a pritom pozorujem, ako ju blondínka hladí na prsiach a dráždi. Som v pasci vlastnej trýzne, no presne takto sa mi to páči. A to je len začiatok...

2. kapitola

(súčasnosť)

Leona položí ťažké vrece na veľký pult a chrptom rukavice si utrie čelo. Chcela som jej pomôcť, no odbila ma slovami, že to zvládne, tak som ju vzala za slovo a začala sa venovať papierovačkám, ktoré ona z duše nenávidí.

„Desiata várka. Ešte päť,“ povzdychne si unavene.

Pozriem sa na výživové substráty, ktoré predtým mňa nakopila a potom na ňu. „Chcela som sa vymeniť,“ pripomeniem jej a moja tmavovlasá staršia sestra sa usmeje.

„Ty len pekne zapisuj, Vivien. Vieš, že neznášam všetky tie papierovačky okolo príjmov a výdavkov. Radšej vyložím celú dodávku, len aby som to nemusela robiť.“

Viem o tom veľmi dobre. „Netuším, čo urobíš, keď pôjdem na dovolenku.“

„Ty nemôžeš ísť na dovolenku, sestrička. Už to pochop. Skrachovala by som,“ povie pobavene a napraví si rukavice.

„Preháňaš. Ešte je tu ocko a ten sa v papieroch našťastie vyzná.“

Leona prikývne a zamieri k východu. Cez presklený výklad sa dívam, ako vyjde na slnkom zaliatu ulicu a zo zelenej dodávky vyberie prepravku letničiek. Povie niečo šoférke, ktorá priviezla nový tovar, a potom vstúpi dnu.

„Vidíš,“ dodá, vlečúc tentoraz kvety. „Zabudla som ti povedať, že som dostala jednu super prácu.“

„Čože? Akú?“ Položím pero a vezmem jej z rúk prepravku plnú fialiek. Zanesiem ju dozadu a položím na zem k ďalším.

Leona si opráša rukavice, hoci to vôbec nie je potrebné, a hrdo sa uškrnie. „Od zajtra si ma najali na opravu záhrady.“

Vypleštím oči. „Fíha! To je skvelé. Kam? A prečo to počujem až teraz?“

„Ja som sa to dozvedela len pred hodinou. Volal mi ocko, ktorému zase telefonoval ten chlapík, ktorý si želal na tú prácu mňa. Vtedy si ešte bola na veterine s mojou Lolipop.“

„Počkaj. Ten muž si vybral menovite teba?“

„Áno.“

„Možno ťa niekde videl a zapáčila si sa mu.“

Mykne plecami. „Neviem, ale výslovne povedal, že chce Leonu Palmerovú.“

„Dám ruku do ohňa, že je to tak, ako vravím.“

„Ak je to tak, nadšenie mu nevydrží dlho.“

„Prečo si to myslíš?“

„Vieš prečo.“

„Bože, to bolo dávno. Nie všetci chlapi sú rovnakí.“

„Možno nie, no nenamýšľam si. Každý chlap, ktorý spoznal moju temnú minulosť, dal odo mňa ruky bokom.“

„Prosím ťa! Bolo to dávno. Okrem toho nechápem, prečo by si to mala vešať každému na nos?“

„Pretože chcem byť úprimná. A toto neutajíš,“ povzdychne si a pokračuje. „Občas myslím na to, že by som dala aj dušu za to, keby sa dal vrátiť čas a nikdy by som sa nena-močila do tých sračiek.“

„Nechaj minulosť tak, Leona. Tak či onak sa nezmení a ty si teraz čistá. Už tri roky.“

„Vždy budem mať tú strašnú nálepku, Vivien. Som tá, ktorá pila a predávala sa.“

„Nemala si čistú hlavu.“

„Skôr som bola sprostá a bažila po prachoch. Netuším, čo sa to so mnou vtedy porobilo.“

„Hlavné je, že si si to uvedomila a teraz si iná. A máš super prácu.“

„Neviem, či je to nejaká výhra. Budem tam makať.“

Zasmejem sa. „Zvládneš to,“ uistím ju a tentoraz vyjdeme z kvetinárstva obe. Pozdravím šoférku, ktorá telefonuje a vyložíme ďalšie drevené prepravky.

„Len ma udivuje, že to ocko nechal na mňa.“

„Veď si mu vždy opakovala, že to chceš skúsiť,“ pripomeniem jej a vstúpime do kvetinárstva. „Asi dospel k záveru, že ňa otestuje.“

„Prekvapuje ma, že sa rozhodol tak náhle. Doslova zo dňa na deň,“ zhodnotí. „Voľakedy hovorieval, že nie som dosť pripravená.“

„Tak zmenil názor. Veď ho poznáš.“

„Skôr mám pocit, že je už starý a nezvláda to. Predtým to vždy riešil sám. Občas ma zavolať na výpomoc, no teraz to nechal na mňa celé a bez rečí.“

„Možno len uznal, že je najvyšší čas. Veď vieš, že kvetinárstvo chce prenechať tebe. Okrem toho, ten chlapík si želať priamo teba.“

Prikývne, no ustarostene. Položíme kvety na zem a vrátime sa von. „Aj tak sa mi to zdá zvláštne.“

„Nehľadaj bubáka, kde nie je. Radšej sa z toho teš. Je to tvoja veľká šanca. Konečne opustiš túto malú kubicu a dokážeš ockovi, že to zvládneš aj v teréne. Kam to vlastne pôjdeš?“

„Do domu nejakého Van Hella.“

„Van Hell? Nič mi to nehovorí,“ poviem zamyslene. „Je odtiaľto? Z Detroitu?“

„Áno, ale z tej lepšej štvrte, ak vieš, ako to myslím.“

„Viem. Boháč. A čo vlastne chce?“

„Dnes popoludní tam pôjdem a vypočujem si jeho návrh. Ocko spomínal, že si želať obnoviť zimný skleník. Neskutočne sa na to teším. Aspoň otcovi dokážem, že sa na mňa môže spoľahnúť.“

„Určite to vie,“ skonštatujem a vezmem z dodávky poslednú prepravku. Leona zatiaľ podpíše dodacie listy a vráti sa za mnou do kvetinárstva. Hneď potom vstúpi

aj ďalšia zákazníčka.

Zvyšok dňa plynie úplne pokojne. Máme voľnejšie, no aj tak dosť na to, aby nám hodiny ubehli rýchlo. Keď popoludní zatvoríme, Leona nasadne do auta a so slovami, aby som jej držala palce, sa poberie na dohodnutú adresu.

Ja si vezmem taxík a dám sa zaviezt' domov. Už takmer pol roka bývam sama. Rozhodla som sa, že sa potrebujem osamostatniť. Ak je mi smutno, zabehnem domov, aby som sa pomaznala s Leoniným starým kocúrom Lolipopom alebo sa porozprávala s ockom.

Leona a ocko žijú v našom rodičovskom dome. Mama zomrela pred piatimi rokmi a Leona to znášala veľmi zle. Podľahla alkoholu a neskôr spadla do nejakého svinstva s pornom, ktoré bolo jej obrovským omylom. Otec jej to veľmi dlho nevedel odpustiť, no cítim, že ich vzťah sa pomaly, ale isto dáva do poriadku.

Vstúpim do tichého bytu a do vázy vložím rezané ruže, ktoré som si dnes priniesla. Milujem ruže, na ich farbe vôbec nezáleží. Sotva im stihnem naliať vodu, začne mi vyhrávať mobil. Rýchlo položím vázu do prostred stola a vytiahnem telefón z malej kabelky. Volá mi Barbara, moja dobrá kamarátka. Prijmem hovor, no nestihnem ani pozdraviť, keď Barbara spustí: „O tri hodiny. Ty a ja v *Nebi*.“

„Čo?“

„Obleč si niečo sexi,“ povie a ukončí hovor.

Stojím s mobilom pri uchu a civiem do prázdna. Barbara bola vždy trochu bláznivá, no tento telefonát bol dosť divný. Vie však, ako na to, aby ma naozaj vytiahla z domu.

Keď o tri hodiny vystúpim z taxíka, vonku je úplná tma a pred podnikom stojí rad ľudí. *Nebo* je trojposchodová budova, kde si príde na svoje nielen milovník hier, ako je poker a ruleta, ale aj nadšenci disko či ľahkých